

Arrest

nr. 121 459 van 26 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn van Igbo afkomst. Samen met uw man (L.A.E.) (OV nr. X – CG nr. 12/10257X) vroeg u een eerste maal asiel aan op 9 januari 2012. Het CGVS nam in beide asielaanvragen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd (arrest nr. 84242 voor u en 84241 voor uw man). Daarna dienden u en uw man respectievelijk op 19 november 2012 en 7 december 2012 elk een tweede en derde asielaanvraag in, die echter niet in overweging werden genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 6 september 2013 dienden u en uw man elk een vierde asielaanvraag in, die op 30 september 2013 in overweging werden genomen. Op 6 september 2013 dienden u en uw man ook in naam van jullie dochter (L.E.C.) (OV nr. X- CG nr. 13/16064) een aparte asielaanvraag in. U verklaarde dat u niet naar Nigeria kan terugkeren omdat u

vreest dat uw dochter (L.E.C.) er besnijdenis zal ondergaan. Verder vreest u de veiligheidsproblemen in Nigeria ten gevolge van de terreurdaden van Boko Haram en ontvoeringen die er plaatsvinden. In het kader van uw huidige asielaanvraag legden u en uw man een attest neer dat u besneden werd volgens het type 1 (dd. 3 december 2012), een medisch attest dat uw dochter (L.E.C.) niet besneden is (dd. 3 december 2012), een brief van uw advocaat, verschillende teksten met informatie over de praktijk van vrouwenbesnijdenis in Nigeria en tenslotte een ziekenhuisattest waarin vermeld staat dat uw zoon (D.) opgenomen werd op de dienst neonatologie.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u vreest dat uw schoonouders, de ouders van uw echtgenoot, en hun familie u en uw man bij uw eventuele terugkeer naar Nigeria zouden dwingen om jullie dochter (L.E.C.) besnijdenis te laten ondergaan omdat ze reeds meer dan 12 jaar oud is. Daarnaast verklaarde u de onrust in Nigeria ten gevolge van de terreurdaden van Boko Haram en ontvoeringen te vrezen (gehoor CGVS, p.3).

Voor wat de door u ingeroepen vrees voor besnijdenis van uw dochter betreft, kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat het motief van de vrees voor besnijdenis van uw oudste dochter bij terugkeer naar Nigeria laattijdig werd ingeroepen. De vrees voor haar besnijdenis bij terugkeer naar Nigeria vormt het hoofdmotief voor uw asielaanvraag (gehoor CGVS, p.2,3). U haalde dit motief aan in het kader van uw derde en vierde asielaanvraag (respectievelijk op 7 december 2012 en op 6 september 2013). Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat u al sinds januari 2011 in België verblijft en reeds een eerste maal asiel vroeg op 9 januari 2012 en een tweede keer op 19 november 2012, maar het motief van de vrees voor uw besnijdenis van uw dochter werd in het kader van uw eerste twee asielaanvragen nooit aangehaald. U verklaart hierover dat men er nooit naar gevraagd heeft en dat uw dochter toen nog geen 12 jaar oud was (gehoor CGVS, p. 3). Hierbij moet het volgende opgemerkt worden. Ten eerste mag van een kandidaat-vluchteling die de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit vanaf het begin. Het feit dat men er volgens uw verklaringen niet naar gevraagd heeft (gehoor CGVS, p.3) kan geen afdoende verklaringen bieden voor het niet-vermelden van dit element in het kader van uw eerste én uw tweede asielaanvraag. Ook uw verklaring dat de leeftijd voor besnijdenis 12 jaar is (gehoor CGVS, p. 3) is niet afdoende om te verantwoorden dat u in het kader van uw eerste en tweede asielaanvraag hebt nagelaten om deze vrees voor besnijdenis van uw dochter aan te halen. Uw dochter (L.E.C.), voor wie u gedwongen besnijdenis vreest, werd immers op 28 februari 2000 geboren (zie haar gehoor, p.3) en zij was bijgevolg net geen 12 jaar oud toen u op 9 januari 2012 een eerste keer asiel vroeg en ruim 12 jaar oud toen u op 19 november 2012 een tweede keer asiel vroeg, zodat niets u ervan diende te weerhouden om dit motief aan te halen indien u werkelijk vreesde dat uw dochter op haar 12de of later besneden zou worden. Indien u werkelijk vreesde dat uw oudste dochter zou worden besneden bij terugkeer naar Nigeria zou men dan ook verwachten dat u deze vrees reeds zou hebben geformuleerd in het kader van uw eerste twee asielaanvragen.

Daarnaast blijkt uit landeninformatie dat de federale Nigeriaanse overheid de praktijk van vrouwenbesnijdenis veroordeelt. Bovendien geldt in verschillende deelstaten in Nigeria een wettelijk verbod op vrouwenbesnijdenis. Uit informatie waarover het CGVS beschikt (uit 2008) blijkt dat zowat 30% van de vrouwelijke bevolking van Nigeria onderworpen werd aan besnijdenis. Hoewel er geen federale wet is die de vrouwenbesnijdenis verbiedt, spreekt de federale overheid van Nigeria zich wel openlijk uit tegen de praktijk van vrouwenbesnijdenis en blijken regeringsfunctionarissen campagnes tegen deze praktijk openlijk te steunen (zie informatie in het administratief dossier). Uit uw verklaringen blijkt dat u en uw familie in Lagos en in Port Harcourt (de respectievelijke hoofdsteden van de deelstaten Lagos State en Rivers State (zie informatie in het administratief dossier)) hebben gewoond vóór jullie vertrek uit Nigeria (gehoor eerste asielaanvraag CGVS, p. 3). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Lagos State en Rivers State een wettelijk verbod geldt op het besnijden van meisjes/vrouwen.

U verklaarde dat leden van uw mans familie de besnijdenis van uw dochter zouden uitvoeren. U stelt uw eigen familie niet te vrezen omdat enkel de familie van de man inspraak heeft hierover (gehoor CGVS, p. 4). Volgens verklaringen van uw man woont zijn familie hoofdzakelijk in Ogun State en deels in Lagos state (gehoor van uw man, p. 7). Volgens uw verklaringen woont de familie van uw man enkel in Lagos (gehoor CGVS, p.7). Hoe dan ook, uit informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan het dossier) blijkt dat ook in Ogun State een wettelijk verbod op vrouwenbesnijdenis geldt.

Bovendien blijkt dat Elizabeth Sonybi, de Commissioner for Women Affairs and Social Development in Ogun State actief is in de strijd tegen vrouwenbesnijdenis en in december 2012 in dat verband een workshop organiseerde met het doel plaatselijke leiders te sensibiliseren om de praktijk van besnijdenis te bannen. U stelde ook zelf dat de Nigeriaanse overheid de bevolking bewust probeert te maken van de nefaste gevolgen van besnijdenis (gehoor CGVS, p.7).

Hoewel in de bronnen die werden geconsulteerd niet meteen voorbeelden konden worden teruggevonden van veroordelingen op basis van deze wettelijke bepalingen tegen vrouwenbesnijdenis in de verschillende deelstaten, wijst het wettelijk verbod op vrouwenbesnijdenis in 11 deelstaten van Nigeria toch op een zeker maatschappelijk draagvlak tegen deze praktijk. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt ook dat met elke generatie het aandeel meisjes/vrouwen dat aan besnijdenis wordt onderworpen, afneemt (zie informatie in het administratief dossier).

Tevens kan worden opgemerkt dat het voor ouders in Nigeria mogelijk is om hun dochters voor besnijdenis te behoeden. U verklaarde dat u en uw man niet willen dat jullie dochters besnijdenis ondergaan (gehoor CGVS, p. 2,3,4). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Nigeria – een land met 36 deelstaten – interne hervestiging voor vrouwen die hun dochter willen behoeden voor besnijdenis een realistische optie is (zie informatie in het administratief dossier). Voor gezinnen waarbij zowel de moeder als de vader tegen besnijdenis zijn – hetgeen in jullie gezin het geval is – is het volgens de beschikbare informatie mogelijk om besnijdenis van een dochter te weigeren, omdat de ouders de belangrijkste rol spelen in de beslissing om hun dochter al dan niet te laten besnijden (zie informatie in het administratief dossier). Bovendien zijn u en uw man in geen geval verplicht om zich bij terugkeer naar Nigeria te vestigen in Ogun State, waar uw schoonouders en hun familie volgens uw echtgenoot hoofdzakelijk wonen (gehoor van uw man, p.7) en waar zij op de besnijdenis van uw dochter zouden aandringen (gehoor CGVS, p.2,3,4), vermits uit het administratief dossier blijkt dat jullie ook in Lagos en Rivers State hebben gewoond.

U verklaarde echter dat het niet mogelijk is om zich aan de druk van de familie te onttrekken omdat de kinderen er nog op vakantie gaan en ook omdat men dan verstoten wordt door de familie en je dit ten allen prijze moet vermijden omdat je de familie nodig hebt als er ooit iets fout zou lopen (gehoor CGVS, p.6,7). Het is opmerkelijk dat u een vierde asielaanvraag zou indienen omdat u uw dochter wil beschermen tegen de gedwongen besnijdenis door de familie van uw man, maar u tegelijk aanhaalt dat u bij een eventuele terugkeer naar Nigeria niet zou kunnen breken met de familie van uw man omdat je hen later nog nodig zou kunnen hebben (gehoor CGVS, p.6,7). Het gegeven dat u uw dochter zou kunnen beschermen tegen de gedwongen besnijdenis door de familie van uw man door te verhuizen en de banden met de familie van uw man door te knippen, maar zowel u als uw man besluiten dat jullie de banden met zijn familie helemaal niet wil verbreken, vanwege economische redenen (gehoor CGVS, p.6,7 en gehoor van uw man, p.7,8), doet afbreuk aan de ernst van de voorgehouden vrees voor gedwongen besnijdenis van uw dochter.

Uit dit alles blijkt dat uw aangehaalde vrees voor besnijdenis van uw dochter ongegrond is.

Voor wat uw vrees voor de onrust in Nigeria ten gevolge van de terreurdaden van Boko Haram en ontvoeringen betreft, kan het volgende opgemerkt worden. U verklaarde expliciet dat uw vrees voor besnijdenis van uw dochter de hoofdreden is voor uw vierde asielaanvraag (gehoor CGVS, p.2,3). Verder haalde u enkel in algemene termen aan dat er onrust is in Nigeria, dat het er niet veilig is wegens Boko Haram en ontvoeringen (gehoor CGVS, p.3). U schetst enkel een algemene situatie en maakt geen persoonlijke vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade aannemelijk. Verder hebt u in het kader van uw eerste, tweede én derde asielaanvraag nooit enige melding gemaakt van enige vrees voor Boko Haram of ontvoeringen.

Betreffende uw vrees voor onrust ten gevolge van Boko Haram kan worden opgemerkt dat de staten waar u verklaarde te hebben gewoond (zie verklaringen eerste asielaanvraag, p.3) – met name Lagos State en Rivers State – alsook Ogun State, waar volgens de verklaringen van uw man het risico zou bestaan op de besnijdenis van jullie dochter, zich in het zuidwesten van Nigeria bevinden. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat in het zuidelijk deel van Nigeria christenen de meerderheid vormen en vooralsnog geen acties van Boko Haram hebben plaatsgevonden. Het actieterrein van Boko Haram situeert zich voornamelijk in de noordoostelijke deelstaten van het land (zie informatie in het administratief dossier). Bijgevolg is uw vrees voor Boko Haram niet gegrond.

Hoewel uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat Boko Haram vanaf 2009 regelmatig aanslagen op christelijke en westerse doelwitten uitvoerde in Nigeria, blijkt evenzeer dat de federale Nigeriaanse overheid – aanvankelijk in de gedaante van president Umaru Musa Yar'Adua (moslim) en na diens dood in de gedaante van Goodluck Jonathan (christen) – wel degelijk maatregelen nam en neemt tegen het geweld vanwege Boko Haram. Er worden regelmatig leden van Boko Haram opgepakt en opgesloten en de federale overheid probeerde in 2012 ook onderhandelingen op te starten met de leiders van Boko Haram. Uit diverse informatiebronnen blijkt ook dat de aanslagen die door Boko Haram werden uitgevoerd in het noorden en het centrum van het land plaatsvonden. Uit dit alles blijkt

dat er in elk geval geen sprake is van een systematische vervolging van christenen door de beweging van Boko Haram op het hele Nigeriaanse grondgebied en dat bovendien de federale Nigeriaanse overheid actief is in de bestrijding van de beweging. Er kan evenmin worden besloten dat de aanslagen gepleegd door Boko Haram, verspreid over het Nigeriaanse grondgebied, zouden kunnen geïnterpreteerd worden als een situatie van willekeurig/veralgemeend geweld in het kader van een intern gewapend conflict, zoals gedefinieerd in pt. 15 C van de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan u bezwaarlijk een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' inroepen bij terugkeer naar Nigeria (informatie toegevoegd aan het dossier).

Voor wat de voorgelegde documenten betreft kan nog het volgende worden opgemerkt. De medische attesten die werden voorgelegd tonen aan dat u besnijdenis van het type 1 heeft ondergaan en uw dochter (L.E.C.) geen besnijdenis heeft ondergaan, hetgeen hier niet wordt betwist. De medische vaststelling dat uw dochter niet besneden werd, is echter niet afdoende om te besluiten dat zij bij terugkeer alsnog besnijdenis zal ondergaan. De brief van uw advocaat bevat een herhaling van uw asielmotieven en geeft, net als de verschillende neergelegde teksten, algemene landeninformatie betreffende de praktijk van de vrouwenbesnijdenis in Nigeria. Deze landeninformatie voegt geen nieuwe informatie toe en brengt geen wijziging in de eerder gemaakte vaststellingen betreffende de ongegrondheid van uw aangehaalde vrees voor besnijdenis van uw dochter.

Het ziekenhuisattest op datum van 19 september 2013 waarin vermeld staat dat uw zoon (D.) opgenomen werd op de dienst neonatologie van 12 september 2013 tot op heden geeft tenslotte informatie betreffende de geboorte van uw zoon (D.).

Er kan tot slot worden opgemerkt dat ook in had kader van de vierde asielaanvraag van uw man, (L.A.E.) (OV nr. 6505518 – CG nr. 12/10257X) en de eerste asielaanvraag van uw dochter (L.E.C.) (OV nr. 6505518- CG nr. 13/16064), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer een 'vrees voor vervolging' of een 'risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/2 tot en met 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van "de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginseel" en van artikel 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Waar verweerder stelt dat de vrees voor de besnijdenis van haar dochter laattijdig werd ingeroepen, wijst verzoekster op de stelling van UNHCR dat aangezien vrouwelijke genitale verminking vervolging uitmaakt, het loutere gebrek aan een subjectieve vrees niet per se afdoet aan de objectieve gegrondheid van de vrees. Bovendien wijst verzoekster erop dat de vrees voor vrouwelijke genitale verminking "een typisch soort vrees is dat kan ontstaan na enig verblijf in een ander land, met een andere cultuur". Het is een erg intieme thematiek die het voor asielzoekers erg moeilijk kan maken erover te spreken.

Verweerder stelt dat effectieve bescherming tegen vrouwelijke genitale verminking mogelijk is. Verzoekster stelt dat artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet moet worden toegepast, dat hierbij geen plaats is voor concepten als "maatschappelijk draagvlak" en dat concreet en individueel dient nagegaan of verzoekster een risico loopt op vervolging en toegang heeft tot effectieve bescherming. Verzoekster verwijst vervolgens naar informatie van UNHCR betreffende vrouwelijke genitale verminking. De informatie in het administratief dossier stelt volgens verzoekster dat er geen effectieve vervolging plaatsvindt in Nigeria en dat de prevalentie nog steeds erg hoog ligt. Verzoekster verwijst dienaangaande ook nog naar het Algemeen Ambtsbericht Nigeria van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken.

Waar verweerder stelt dat hij zich elders in Nigeria kan vestigen, verwijst verzoekster naar een rapport van het UK Border Agency, het voormelde Algemeen Ambtsbericht Nigeria en een rapport van UNHCR en stelt dat er slechts van een mogelijke hervestiging sprake kan zijn indien wordt aangetoond dat

verzoekster daar een sociaal en economisch vatbaar bestaan kan uitbouwen, hetgeen in Nigeria zeker niet altijd het geval is, en dat rekening moet worden gehouden met het specifieke geval van een vrees voor vrouwelijke genitale verminking.

2.1.2. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken: de *"Guidance Note on Refugee Claims relating to Female Genital Mutilation"* van UNHCR van mei 2009 (stuk 2) en het Algemeen Ambtsbericht Nigeria van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van 15 oktober 2012 (stuk 3).

2.2.1. Verzoekster preciseert niet op welke wijze hij artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, dat op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending ervan niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Vooreerst dient opgemerkt dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Bijgevolg stelt de bestreden beslissing terecht dat verzoekster pas bij het indienen van huidige vierde asielaanvraag de vrees voor de besnijdenis van haar dochter opwerpt, hetgeen gelet op de op haar rustende medewerkingsplicht, laattijdig is. Dat het *"een typisch soort vrees is dat kan ontstaan na enig verblijf in een ander land, met een andere cultuur"*, is een blote bewering die de motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht kan plaatsen.

Dit alles klemmt des te meer gelet op de verklaringen van verzoekster op 20 september 2014 in het kader van de vierde asielaanvraag die zij op 6 september 2014 indiende (administratief dossier, stukken 18 en

20). Verzoekster diende op 6 september 2014 een vierde asielaanvraag in op basis van attesten inzake de niet-besnijdenis van haar dochter, haar besnijdenis (type 1), een brief van advocaat Benoit Dhondt loco advocate Kati Verstrepen aan Dienst Vreemdelingenzaken, UNHCR richtlijnen inzake FGM en Engelstalige landeninformatie omtrent Nigeria (administratief dossier, stuk 21). Verzoekster verklaarde omtrent voormelde documenten (stuk 18, nr.17): *“Weet u welke documenten uw man hier afgaf? Neen. Waarom niet? Onze advocate en Benoit, die voor haar werkt, gaven ons die die documenten. Ik heb die documenten niet gelezen. Zij zeiden dat het documenten waren i.v.m. onze problemen. Ik ben meestal in het ziekenhuis omdat ons jongste zoontje in het ziekenhuis verblijft. Hij is een maand te vroeg geboren en hij heeft nierproblemen. Daardoor had ik niet de tijd om onze nieuwe documenten te bestuderen.”* De vaststelling dat verzoekster geen kennis heeft (genomen) van de inhoud van de Engelstalige documenten op dewelke zij haar vierde asielaanvraag baseert, ondermijnt de geloofwaardigheid van het relaas en duidt andermaal op het tardieve karakter van de onderhavige vierde asielaanvraag, mede in acht genomen dat verzoekster zelf werd besneden.

Uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie aangaande vrouwelijke genitale verminking in Nigeria (zie map ‘Landeninformatie’) blijkt dat de ouders de belangrijkste rol spelen in de beslissing hun dochter te laten besnijden. Bovendien blijkt uit deze informatie dat in verschillende staten van Nigeria een wettelijk verbod geldt op vrouwelijke genitale verminking, hetgeen erop wijst dat ouders die hun dochter niet wensen te besnijden, niet het slachtoffer zullen worden van sociale uitsluiting. Dit wordt tevens bevestigd door de prevalentiegraad van 30% vrouwenbesnijdenissen in Nigeria. Uit deze prevalentiegraad blijkt manifest dat de meerderheid van de vrouwen in Nigeria niet is besneden, hetgeen duidt op de mogelijkheid van bescherming.

Verzoeksters echtgenoot verklaarde daarenboven zelf dat zijn dochter niet besneden zou worden in Port Harcourt, de plaats waar zij verbleven voor hun vertrek naar België, omdat de familie van zijn vader daar niet woont (gehoorverslag CGVS echtgenoot, p. 7). Aangezien verzoekster en haar familie daar reeds verbleven, kan niet worden ingezien waarom zij zich daar bij een terugkeer naar Nigeria niet zouden kunnen vestigen om de besnijdenis van hun dochter te voorkomen. De bestreden beslissing stelt dienaangaande terecht: *“U verklaarde echter dat het niet mogelijk is om zich aan de druk van de familie te onttrekken omdat de kinderen er nog op vakantie gaan en ook omdat men dan verstoten wordt door de familie en je dit ten allen prijze moet vermijden omdat je de familie nodig hebt als er ooit iets fout zou lopen (gehoor CGVS, p.6,7). Het is opmerkelijk dat u een vierde asielaanvraag zou indienen omdat u uw dochter wil beschermen tegen de gedwongen besnijdenis door de familie van uw man, maar u tegelijk aanhaalt dat u bij een eventuele terugkeer naar Nigeria niet zou kunnen breken met de familie van uw man omdat je hen later nog nodig zou kunnen hebben (gehoor CGVS, p.6,7). Het gegeven dat u uw dochter zou kunnen beschermen tegen de gedwongen besnijdenis door de familie van uw man door te verhuizen en de banden met de familie van uw man door te knippen, maar zowel u als uw man besluiten dat jullie de banden met zijn familie helemaal niet wil verbreken, vanwege economische redenen (gehoor CGVS, p.6,7 en gehoor van uw man , p.7,8), doet afbreuk aan de ernst van de voorgehouden vrees voor gedwongen besnijdenis van uw dochter.”* Waar verzoekster nog stelt dat het in Nigeria “zeker niet altijd het geval is” dat zij een sociaal en economisch vatbaar bestaan kan uitbouwen, dient opgemerkt dat verzoekster opnieuw niet verder komt dan het uiten van een blote bewering en niet *in concreto* aantoonde dat zij zich redelijkerwijze niet elders in Nigeria kan vestigen. Dit klemde des te meer daar verzoekster reeds voor haar vertrek naar België in Port Harcourt verbleven heeft. De verwijzing naar het Algemeen Ambtsbericht Nigeria van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken (verzoekschrift, stuk 3), doet geen afbreuk aan deze pertinente vaststellingen. Hetzelfde geldt voor het rapport van UNHCR (verzoekschrift, stuk 2) dat handelt over vrouwelijke genitale verminking in het algemeen, terwijl verweerders informatie zich toespitst op de situatie in Nigeria. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoekster een erg selectieve lezing van de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie heeft gedaan. Voormelde informatie bevat immers voldoende elementen waaruit blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot in Nigeria in staat kunnen worden geacht hun dochter tegen besnijdenis te beschermen, hetgeen des te meer klemde aangezien de meerderheid van de vrouwen in Nigeria niet is besneden.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de motieven in de bestreden beslissing aangaande de door haar ingeroepen vrees voor kidnapping en Boko Haram. Deze motieven moeten dan ook als vaststaand beschouwd worden.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Verzoekster voert geen specifieke elementen aan inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS